

Стикаємося падаємо стоголосо вбік
трохи з'їжджають у відпускну
роз'їханість строкато бирюк став
до ладу без тисячі рук

Ненавиджу усе життя одразу і наче
відчуваю вітер дме зпоза вітрил
горить моїми просторами сльоза гір
горами сповнена неначе злість
голодний вовк пустелі зігрітий
полум'ям печери

і так далі продовжую гріти поки
не висихає громом віра о боже
пошли нам громи і грона
винограду збережуть свою
стійкість і плач голодних вовків
повторіння віри і спокою гарячого
розпечення

і вікна б'ю розбиваю до крові
руки розкроюю штуки і краплі
розпуки гіркіші від спокуси
Спокута гріхів червоніє
сріблиться вбий мене об відро
гадина гадина розпука опустилась
на мої руки животом епох гордим
мовчанням відганяючи свідків
спокусись на мене я сатана
заткни пащеку господи помилуй
грішних голодуй вбивай клітини
крові і мозку не освічуйся в

коханні соромся жінок хай
осточортіє тобі життя і будь
таким як вони більше нічого

обертаю навколо себе страшну
кількість думок а коли я впадаю в
чорне коло поїздох я вмираю і тоді
настає день а інакше я не знаю
і залиш мене при дорозі як тільки
я опускаюсь в яму холоду і мороку

О як мені болить мое серце коли я
встаю з ліжка і кричу над
будинками в синє море смутку
твоїх долонь а як же мені ще бути
хоч через це і не хочеться
помирати вір в мене і тоді я не
помру але все це бездоганно ясно
і зрозуміло

Колись прийде день і ми всі
будемо співати хіба що коні
будуть налягати на силоміць
побудовану штуку я вмираю а отже
я живу залиш мене тут і спали у
вогні перемін живого в мертве
залиш всі зерна і вікна для тих
хто прийде після мене а отже
впаде на погост з трави і листя
цих днів і ночей спотворених
відчуттям холоду вітру і неспокою
жаданного наче твої противні очі

Хай зустріне мене тигр

Якщо врізати хліба то побачиш мою
кров

о боже як я люблю свободу як я
люблю тебе о боже дай мені
свободу я буду з тобою о боже
вбий усяку віру в недобре в город
вбий поки є я і сяду в крісло
висот город вбий отже залиш мені
руки свої хай скажуть віру хай
відчинять двері до спальні
гармидером вбий все навкруги хай
стече кров'ю стяг твій схований
звідусіль і село хай займеться
полум'ям твоїх незнищених пожеж

Горить моя вірність тобі горить і
не згоряє втікає від дощу і грому
вривається у них у них по саме
серце як ніж вбий заріж цю свиню
заріж по самі вуха хай не чує
головорізів народжуй у джунглях
свободи хай гуляє вітер хай
мчить кораблі до висот

Громи зімкни у своїх руках наче
стріли пожеж незгасимих вдар у
колокол мрій стоголосих вбивств
на окраїні моря потоків космічних

стихій невгамовних.

Хай займеться зорею відчайдушний
прилив здоровенний мов бик і н

Зізвавши всі свої війська
заклавши мир під вікна збираюсь
у простір епох утікальним жестом
гранулюю вічність і сірість і
лишаючи позаду міста і ракети
гарячим полум'ям вдаряюсь і
минула думка не полишає марева
мого мозку врізаного в суміш
тисячоголосих машин відомих під
стягом комунізму відчуй і вдар у
глухе місце сировинних придатків
Українських висот гарних і
гнилих наче вишні і вдар щоб
разом прийшли до тебе гони їх
щоб не вставали а на заході
ждали зорі і ждуть поки не
встрянуть в болото відірвавшись
головою із нікуди в нікуди
пригадаеш аж за плечима слухавка
коли зі мною прийдуть люди
прийми мене вільно і стиха
постав на сковорідку висмажене
яйце голих рабів крикни хай буде
хай і стан твоїй обліплять зорі
зоряниця в яку ти вдягнута хай

Там де глухо гуляють хвилі я

бачу море 1 сонце лампи об мо1
очі зупиняються в користолобстві

Добре наче обриваю квіти 1 в
море відчально човен уперед 1
далі а де ж бігти по заквітченим
1 засніженим 1 заквітченим 1
засніженим 1 омажаним зомбілілним
степовиком

Добре наче в казусі Добре

Кажуть що не втекти

1 вриваючись в далечінь історії
круто відчуваю як осипається
штукатурка мого мозку побудованого
на принципах парламентаризму 1
демократії аж занадто сильною
для цих широт 1 дискусій відчуваю
1 біль що тягне вгору 1 вниз аж
до самих країв висот відчиненої
власності 1 на більше я не
здатен бо відсутні основи
побудови деструктивізму в наших
серцях окремими потоками лави

1 впадаю в розпач від

непочутого краю в горах
заблудився нічого не знаю залиш
мене боже в червону яму закинь
щоб не було сліду від мене
повсталим героям поставлю я
скриню повсталим із попелу
звершим могилу горить не згорає
наш небокрай

зламай боже змалюй картину
всесвітніми фарбами заколиши
мою дитину світлим оком
розпорош мою ненависть укріпи
мене в дійсності споряди мене
в дорогу збач до дороги і
спорожни мої віки увійди до мене
мого двору розкажи казку дідам
що чекають гівна гелгочуть на
святій горі окропленій твоєю
кров'ю згори у вогні перемог
стань кров'ю говори до тих хто
впав в тисячні греки грецькі
будови

Зупинись на мить і вразь свого
ворога в лице зупинись і вразь
його в лице щоб збити
зпантелику все що в нього є на
думці вбий усіх хто скаже
слово геть біжи забери з собою
все інше

залишений безпомічним і

вибитим з коліі граціі і слуху
я стаю неможливим для тих хто
не відчуває духу і смерть моя
крива лінія вгору і вниз
розтинає мереживо цифр і вікон
зокремлених варивом петель і
дзвонів карусель боїться вісту
казанови колорадо чегівара
колиска минулих століть зовсім
не торкається мого відпочинку
стиснуте хлібинами дивовижної
величини і сірості вірувань більшої
веж і колес архейської епохи
зламані зламаність стійкість
гострість щедрість

Горіння мое все гасне і гасне
а я не хочу вмирати та мені
кажуть що заставляють отже
залишається вмерти а куди ж
іще діватись довго не можна
думати адже настає день у
вікна якого я бачу сонце що ж
іще можна побачити тут га
відповідай мені спустошене
серце паршива собака паршивцю
скупердяю вбивця вбивчий намір
порвана сорочка гей виключи
своє радіо вбийся інших слів
немає вбийся бо я помру з тої
туги що не вмирає ой спасайте
бо вмиру отже настав час і я
іду вирушаю у дорогу відчуваю
сніг той сніг застояний

Грає моїми жилами мороз вашого
схованого повітряного простору
вбийся настрій не покине мене
у будь-який дощ у будь-який дощ
я прийду до тебе розіб'ю хвилю
о гора о моя безіменна гора о
гора вкрита снігом о гора моя
о моя гора о моя гора моя гора
чистота о ти гівното о ти
гниль о боже грань гранич
бо біль фореї нестерина зове
нас у путь грими проводами
гранич щоб було для ніг
говорячи з тими що не бачать
гранич мої очі хай осліпнуть
бахнуть вибухом кислот
сірчаних гріх не вбити гріх
не кинути гріх не сприйняти
до самих прожилок що ще
шукати нащо ви це все придумали
вгадай і я вб'ю тебе отримай
порцію ненависті зупинившись
на дні під холодним літнім
дощем під цеглою вб'ю тебе
зашию очі ниткою тобі щоб не
було спокійних вулиць грай
грай гай час чай його хай
він впаде бридся останків
злам коліна гаркай на них.
тримайся

о вірю у твої благі руки що зі
мною о боже твоя темінь грай

мені в обличчя на самому верху
о боже мій боже вірю в тисячну
долю твоїх сподівань овіяних
мукою столітніх дубів щодо о
боже візьми призму років і вбий
їх останнім ударом століть хай
грають у твоїх руках струни
крові стаючи чистою

стократ здійснюються мої
бажання і отже я не смію
впливати на їх прояви відтоді
як я став соціалістом до мене
не приходить неспокій віри а
отже я став сім'янином і сію
своє сім'я по всіх усядах ще
глибше ніж будь-хто на цій
землі спостерігаючи як ламаються
прикордонники моєї планети землі
не вистачить мені для того щоб
впасти і віддати честь
гідним охоронцям моєї армії.
дитинства безпечніше було б
упасти в провалля ставших
дійсністю більшовиків утопістів
відчувши голод і спрагу
покинути цю землю зібравши
всі пожитки на руку і віддавши
честь втопитись у водостої
прохожих вулиць динамітних
дверей залежних від нахилу
вітру о боже спаси мене забори
мене звідси не втікай
безоглядки до себе в

стайню а стань моею правою
рукою аж до самого загину
збільшуючи поголів'я скота
стараючись ввійти у мое положення
я не апологетик права страшно мені
визирати у

борюкайся поки є сили у могилі
живій пробудити скоренько і коли
я встаю над горою неначе золоті
недольоти не вдаряють у мене
стотисячні ряди згорають у
гидоті б'ючи мене в долоні
говіють безперестанно а онже
світить богом і колька здорова
впивається в руки говорячи диво
молитву велику йдучи під
знаменом гарячим ядучим одвітним
тижнем раз по раз вслухаюсь і
більше невідомо нам охріну а
скільки діб було у мене зранку
коли я впав у тисячі століття
гарматний спів злітає з мого
рота стискаючи віконцем сиву тугу
я плачу бачачи гидоту сиву
говорячи до тебе про наругу і
раптом встряв мені до серця
камінь стікаючи габою крові моря
горить і тоне сильне віття
гроно будуючи нові будови світу
закрий себе щоб не було видно
коли втікаєш і коли лягаєш за
зуби заховай відчуження говірку
біжи по полю не закривши

хвіртку а завтра встань 1
вскач пусти коня, говіючи
Історією бути гармидером рвучи
1 зовучи коня закрий собою
голову недуги забийся в нервах.
контролера забудь його завжди
приваблюй тисячі комет горами
падаючи в небо застинь мов
озеро у далині я народився там
як квіти сонця говіють в
тишині століть спадаючи на
колесо віконця гарматним
м'ясом відповідь заглянь до
отвору комори

ківш екскаватора впав у барило
з модою літаючи ваксою полем
оляпаним димом морочним
підтятим стеблом Антарктиди

смакуючи кров я згадую зло
вітаюче поряд зі мнашими
тучами літаючи гордо 1 швидко
усюди кричи не кричи сядеш у
простір базиліка древня
обрамлена ваза настрій алей 1
відбита булава віршата* форма
колишня баркада літак
1 літун зовсім з'їхали з
глузду картаючи слово пристаю
до льоху з огірками 1 снігом
забитим у мушлі висот 1 щедрот
оплаканих стовпів заснятих у

вир1 чеснот 1 щедрот літаючи
високо й довго терпіти аж поки
не вр1жеться в ламан1 двер1
отців зарудн1 бридоти помилуй
матуся звари макарони
довгенькими пальцями скасути
шмигнути вогонь 1 красиво
бол1ди літають над намсик

Якщо ж жінка впаде у розпач ти
можеш 1 здатен жажливо вдарити
11 в головучий мозок щоб
осліпити безнадійність 11 1стот
1 виїняти мозок що розуміє лихо
що впало 1й на коліна бо ж коли
ти ще зможеш вбити ненависть в
своїх скронях не загули вони
але заграли більшу віру 1 сотню
сердець будуть кадіти сизим
оком вибраного м'яса карного
розшуку пошук рослин 1 бистрот
сімома дорогами обходити ззаду
знадвору змагаємося вбиваю все що мені
не подобається добряче висівки
громадян 1 красивих дівчат в
яму глибоку загр1баю веслом
смерт1 1 смертельних ярів вулиць
1 копалень облямлених сірими
до хвороби фарбою лиштви
пастка сирої крові море пилу 1
вітру швидкість ти бачиш як
мені погано 1 світло одразу на
вулицях Запоріжжя 1 Львова
фотографуй та не встигнеш брякнути
стисле кисле молоко лущу свою

долю щоб вмерла вона 1
більшість тих хто загинув
клянуть мене 1 я кляну їх за
скислість

А нащо ж ти зупиняєшся коли нема
в що вдарятися гонися звідси
геть поки не виблєєш серце об
лашся гарматних псюк 1 дірчавих
магазинів брєши як хочеш але не
кажи багачько щодо твого твору
ага ти дивишся своїми очками то
ж знай більше не настане голоду
грай на своїй лірі хай буде
вірним тобі всі твої пси
гамнюки 1 вшальниці здихайся
гарматного м'яса картаючи воду
кровою маюю стопудові грані
жовтків 1 башень міста що треба
розбомбити лайся 1 грай на
скрипці всіма струнами казусами

Ой не бачити мені свободи ні
крові ні духу заберу з собою
трохи 1 піду по льох у дирку
заберу з собою волю 1 терпку
свобідну гарячу кольорову кров
із жил рабових Стій бо воє
колишній в'язень пут що
гойдаються в вітрі невеличкими
шматками розв'язу повітря тиші
головою не загину сто відсотків
охрешу підгорову столов'ярню 1

красивому дурману голову усю
проб'ю

Зайди до мене ввечері і я скажу
тобі як грає у долині хрещатий
яр цвітє роса і падаю у руки
моложаві і звідки мені взяти
що хоче хтось мене відчуй те
що немає насправді ж сяє
місяцем горить під небосхилами
окремих оксамитів я згораю і
діти схилять голови бо з ними
можна все а як же бути з
місяцем котрий згорів дотла а
може у долину забрісти і
вгадати гармату і полову коливо
і торшку каняї каняї каняї
ваксу і сморід гасни карстових
печер темнота і сирість
бистрини річки надто великі і
тривожні змалюй мою картину
порожніми руками вставай
вставай бо пізно окремо
відлетіти стріляє у поле карне
оговтайся і вранці піди і
утопися колише воду вітер
грайливо вірність стиха
вливається у мене армадами
порожніми впадаю я у відчай
біжить піхота степом і падає у
вирій стріляються придурки
говорять телефоном окремими
стежками я бачу водограй стріли
летить летить і

відчуває маску карман горіх 1
мох оглобл1 самовідданість
віддушина вітчизна 1 Самарканд
горілий попелом соломи корівка
колесами тече тече моя ти козачка
тихокровна зламалась

Сміливо сміливіше моя ти
тихокровна гони щоб було швидше
ловити вітер ротом о бог мій
сизокрилий коромислом, фіранок о
ростіку 1 батечку коли ж ти
прийдеш в морок злися злийся
коварно 1 відкрито корівка
морочлива вгризається у безвість
стримайся залеж залежиш від
істоти заплівши в коси руки
сталось так що згорів корабель
1 словами утершися сльози
змиває дощ горить упродовж дня
вітряк сміливий 1 відчайний
окроплений сукровицею 1 нервом
смаглявим дітищем епохи
смокчучи вирішальний стержень
літа гарматою вистрілює у
простір заряд металу відчуваю
у голові стінній годинник пробив
варнякаючи сміхом колишучи опалі
листя 1 листячка завмерли колом
можливо раптом стало страшно 1
підє тими же шляхами шукати
відчай у болоті 1 бійся й ти
піти туди бо можна вихлюпнути
долю оприскати коли дворів 1

втрачивши самотніх блазнів під
вперед засмокчуть мене вітри
лихі вітрила і ракети згоріти в
безвісті безсільній образа втечі
лихо мами і плач дитини серед
лісу відкритими очима весни
лікуючи останні спроби вагомші
від лібомідів змучених весною й
літом і впав я наче підкосили
мою траву у променях росавих
коли ж прийде моя лебідка без
мату й крові у скорботі

тричі на день я вливаю в себе
кров і щоб не загинути вгрузаю
ще більше в землю по самі вуха
і аж надто швидко пробігає моя
річка дорогами всесвіту криючись
від лихих звірів я не відчуваю
тепла твоїх вуст що бридкі і
гідотні мов навіжена сука
пускаючи кров собі у рот я
вмираю надто швидко коли ж
приходить час вирішити питання
смерті я заглядаю в твоє обличчя
і бачу моторошну бридоту і
пустоту що кричить та не
викричиться в мої очі горіння
віршів рятує мене від блимання
місяця і запахи бісять мене а
коли ж ти гадаєш щоб настало
grimni віконницями і пустись в
політ значно далі іти падати
окремим кінцями вбачаючи

простір всесвіт згоряє дотла
охоплюючи дивоцвіт висот моєї
крові стосотенного числа карі
падає на мол мого життя помер
вчений гниє а ти відчепись моє
намагання натхнення віра і
стожарі краплі землі облімають
тихо і пустослівно адже колись
ми вдаримось об цей корабель
говорячи тихо і невпинно завчаючи
слова віри довготи клання
обмивання красивого тіла краси
що всралася кізяками епохальних
трипольотів коров'ячого бидла
окропленого святойшою водою
окремими галузями права козячими
стежками падаю в покрив ночі очі
контури голови котяться грайливо
далі і далі ржавою водою мнуть
стуки різних колісних приладів
зімнятих кріслами товариств з
обмеженою відкривальністю
бількаючи крилами лебединими
огірочками кормлячи дитинство
молочними відкидами громаючи
каркаючи штукаючи комкаючи
кідаючи крилами братись об пиріг
гарячуватими стислими дірковими
біколями бінокль врятуй в очі
вліпнути кадруючи всесвіт
околичними брімалями вікрапуючи
ковдрами гір м'явих до
нехотливого дня мочачи руки і
ковтаючи зіпхнуту у ямку
деталеву молоду вроду що мені до
того як я вийду до

тебе адже лїк словесний
закінчився позавчора ввечері
пїснями і танцями начеркавши
грїшні душники кривавлячи
бачення горомливих гамірливих
кратерів чистих океанічних рибин
що не втрачали чистість своїх
тілесних сподівань окріп вдарив
народу крихти сталі сталевими
кільцями скидають оглоблі
затерпання поправних відмахів
огареного стосвітнього кортавими
куснями дивлячись на дівку
вірними очима замри і рухни
рухливими кісьми огріши їх
гавкаючи кормавки горлянки
скоєних увночах казятина оного

Твої Духи: Фак уои вб'ю тебе
геть від мене спокуса гівнота
сточортова яма не встигаю вбити
розпалити вогонь розпеченого
заліза коромислом дива фак уои
стоголоса відчепись від мене
горіння твоє гівно стрижень
твій грація гівно у ступі
розколотити можеш і твоя весна
глупа ніч стрічаю тебе під
небом сонця геть від мене поки
в мене є ноги і руки вбити тебе
забирайся в тролейбус стрічай
головню своїми руками тричі і
двічі ти розумієш все вилилось

ракета летить у вир думки
вільного парубілка крімпава
захист вітчизняних рудовищ рід
військ і страта казали що він
не виживе борючись у джунглях
зради карного кодексу німотних
вісників передчутої переможних
віддалень обраних стружнів
облишених на островах космосу
і далі буде щось схоже на це
бо ж ніколи не можливо передбачити
вихід у неіснуюче гасло більше
ніж кариво колоти коливатися
комната вібраторібації казуїстики
гострих ворон і куль літаючих
то тут то над горою по котрій
ні полізти ні впасти ні
відкусити шмат віштани а отже
забудь багато корламів
розламів бити стиснути сісти і
впасти гармата ляпас вішати
стіл і під а калька вікрами
стіплями казматиків ваших
кістяків огороджених бірмою
оплесканих гасників ловлячи
баксимум куриво обрічене
одначе однакових комплексів
говтаючи море кажанистих
коржин гіврамтаоставили
смокви кольтівки смокінгу
гроталища обмацуючись
краньтіками звучних мелодісток
сміттяневий липневий деньок
оплачтаксинових
гріляжнібиваксамитужнавкортіти
отчірчиж стільмівка козна

що одвітати одмахуючи століття
бурякнутих епох краватка змучена
охопністю вірмальованістю підрамами
горовиськами студентів стружків
смути і віддику охрину
змотуючи вудочку горішнього
сміху дружини бога і чорта
зупинених на кінечній ділянці
краму о боже стій бо вб'ю
неначе не помічу казусу лампи
і стоптаних кормильців вібрати
в соболеву шубовинню козіни і
бабури грімбайка сайка
кавалики самі собі вчителі
крісталики вішкастимов
голодіжних самок одоріваних
стійлами кістотами рабками
гадовиччям частинами часничними
вістямкортоплями дібровами
стобрами граки прилетіли
бізаню вежі і мари гомки совки
стійки бісти піски бігти доки
канти неправі ніби баговинням
страйки казни щоки богти
костивірки лічник вісті
збаріли кадрань стопи
вогкість досту кірка соплями
віхоть кази кміти ливий
ливень ливкай лівий дріт
обгортки сала стомпамтіла гади
мили дівба совба стримай корму
горка остінь охти крамар
крестомливо мокрості білизна
вранці буде тепло нам і завжди
щасливо стомітися і вразитися
грудями об пекнуть стрічаючи

ВІРШАМИ КІВШІ НЕВБОГИ ГЛЯДІТИ
ВВЕРХ І ПАКЛЯМИ СКИДАТИ КІРКУ
ГОРИ ЦО ТЯГНЕ ВНИЗ КОЛИ НЕ МОЖНА
СІПАТИ УСЕ БУЛО ЗІМНОЮ ПОКИ НЕ
ВРАЗІВ КРУГІ МІКРОБ ГАРЯКИ

КОЛИ ЗГОРЯЄ ДЕНЬ РОЗПОЧИНАЄТЬСЯ
НІЧ І БАЧУ Я У ~~добріх~~ ОЧАХ
КОЛИШУТЬСЯ ЗВІРІ БОЮСЯ Я ВИРУ
ДУМОК ЦО НІЧИМ НЕ ПРИКРИТИЙ МОВ
ПИЛ НА МОЇЙ ГОЛОВІ СТОГОЛОСО
ЗВУЧИТЬ І ВРІЗАЄТЬСЯ В СЕРЦЕ А
ДНЕМ ПОЧИНАЄТЬСЯ НІЧ І НІЧ
ПОЧИНАЄ ДЕНЬ РИТИНИ ЗГОРЯЮТЬ В
ВОДІ НАЧЕ КОЛОМ ПІСЕНЬ ВИХИЛЯЄТЬСЯ
ДЕНЬ І ВЕСНА НЕ СТРАШНА БО МИ
ВЖЕ ПРИЙШЛИ У ТОЙ КРАЙ ДЕ ЗАВЖДИ
НА КРАЯХ Є ЛІА ПІДТЯТІ НОГИ НЕ
МОЖУТЬ ПРОМОВИТИ ТАК АЛЕ НАД
ЗИМНОЮ ГУЛЯЄ МІЙ ДУХ ДУШНО ЧИ
СКРУШНО КОЛИС ЗАГРАВ МІЙ ГОБОЙ

у що я зіграв? до побачення

ор
танам і мотоцикли у руках а па-
равай паравай веде нас Джонні ми
мо все швидше крутяться сиріні
шени що зоміли і тягнуться
і звані до мотоциклів волочать
шнурку і розриваються в нос-
ізо ми і ще вперед тапає нас
свою протягає ти теж джоді по-
іконні вже тим часом плещеться
так от так

іона до тебе о я зми на тебе
тебе скільки ти забула що я
був-це

Тирям 30 шук

Київ
1996р., Мотий

Atropin
Nicotin

Piceti

